

opusdei.org

Isten, a végtelen könyörület Atyja

Részlet Javier Echevarría:
Keresztény útikalauz c. könyv
első fejezetéből. Planeta kiadó.
2001.

2006.08.27.

Isten gyermekei. Ezek vagyunk és az
Evangélium is ezt hirdeti, habár
sajnos elég sok ember ezt nem veszi
tudomásul. Az istenfiúság, Isten azon
felhívása, hogy Jézus Krisztusban
gyermekeivé legyünk, egy olyan
kincs, ami összehasonlíthatatlanul
értékesebb, mint a föld legbecsesebb

java. Ha az emberek tudatában lennének ennek a valóságnak, világunk nagyon más lenne: egy utálat és megkülönböztetés nélküli világ; megszűnnének az áskálódások, a rágalmazások, és feltárulkozna az egyszerű és tiszta igazság; nem lenne túlkapás sem manipuláció és megerősödne a szolidaritás érzése, mert a testvériség istenfiúságunk tudatának egyenes következménye. (...)

Isten Atya: megajándokoz bennünket az élettel, végtelen szeretettel örködik mindenünk felett, minden pillanatban vigyáz ránk, gondviselése minden nap vezet bennünket, habár néha lehet, hogy számunkra ezek az utak titokzatosak, sőt érthetetlenek, de amelyeken hagynunk kell, hogy Ő vezessen és bízunk kell benne mindenkor.

Ennek a fénynek a sugarában mindennapi életünk, a hétköznapi

emberének élete, hiteles és mély értelmet kap, mely bőséges természetfeletti és emberi értéket hordoz magában.

Eltűnik a köznapiasság, az egyhangúság, az, hogy úgy tekintsünk a hétköznapi teendőkre, mint elkerülhetetlen, de csak rutinszerű és értéktelen szükséglet. Ezzel szemben, a családi élet, a mindennapi jövés-menés, a munka és a különböző tevékenységeink úgy jelennek meg előttünk, mint isteni adományok, melyeket az ember készséggel vállal a szolgálat nevében. Ehhez nem lehet hidegen és félénken viszonyulni, valahol a farizeus és a puritán gondolkodásmód határán, mely arra építi le a vallásosságot, hogy a szigorú Isten elvárásainak próbáljon megfelelni. Ezzel a látásmóddal a felületesség sem fér össze, sem pedig az a megszokás, ami az Istennel való kapcsolatunkba lopódzhat. A vallásosságnak ilyen

felfogásával szemben értetlenül áll az, aki az istenfiúság valóságát kellő mélységben magáévá tette, az, aki tudatában van Isten állandó és éber közelségének. Személyes életrajzunk harmónikus összhangban van Isten Atyánk szerető gondviselésével.

Valójában még soha sem született olyan emberi lény a történelem folyamán, akinek egyedül kellett volna végigjárnia élete útját, mert Isten soha nem hagyja egyedül gyermekeit, mindig mellettük halad.

Igaz, hogy adódnak nehéz helyzetek, melyeket értelmünkkel nem tudunk felfogni. Mindazonáltal ekkor sem szabad kételkednünk Isten szeretetében; ilyenkor fontos, hogy azzal a bizonyossággal, amelyet a hit kölcsönöz, Jézusra vessük tekintetünket. Ezért küldte el Isten a világba Egyszülött Fiát, azért, hogy mi is gyermekei legyünk a Fiúban; és azért, hogy Fiára tekintve felismerjük szeretetének nagyságát. Az Atya az

Ige és az örök Fiú élete által mutatja ki atyaságát, azon Fiú által, aki belépett az ember történelmébe azzal, hogy magára vette az emberi természetet. Krisztus tetteivel és szavával nyilatkoztatja ki előttünk az Atyát és megmutatja nekünk végtelen Szeretetét.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/isten-a-
vegtelen-konyorulet-atyja/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/isten-a-vegtelen-konyorulet-atyja/) (2025.08.05.)